

Gece İkidten Sonra

– Dilaraaksoy · 08 Ocak 2026

Yanağımda biriken bir şey var; yağmur demek kolay, ama daha çok geç kalmış bir ıslaklık bu. Bu gece şemsiye tutmuyorum. Islanacağını bile bile sokağa çıkan biri gibi davranıyorum hayata. Pencere aralığından giren sokak lambası, kaldırımında parlayan suyu sen sanıyor; ben de itiraz etmiyorum. Bir şarkı çalıyor, sesi fazla açık. Aslında gürültü değil bu; sensizliğin sesi. Gecenin sensizliğiyle çarpışıyor, ortada kalan ben oluyorum. “Gitme” diyorum içimden, yüksek sesle değil. “Kal” da ekleniyor peşine, sanki iki kelime birlikte daha az acıtacakmış gibi.

Benden sana bir kirpik kalsa yeter diyorum bazen. Yastığın kenarında unutulmuş tek tel. Hicran dediğim şey büyük laflardan çok, kalbin hızlanması aslında; fark edilmesin diye yavaşlatmaya çalışırken daha da telaşlanan o ritim. Avuca sığmayan bir sıcaklık.

Bir sesin kalsa mesela. Mutfakta bardaklara çarpan o kısa kahkaha. Kulaklarımda mutlu bir yankı olarak değil de, daha çok gece uykudan uyandığımda “bir an duydum sandım” dediğim cinsten. Sabaha karşı çayın soğuduğu saatlerde bile aksetse, yeter. İnsan bazen sesle yaşar.

Yokluğundan sebepler çıkarıyorum kendime. Sebeplerden çareler. Hepsi geçici. Amip gibi bölünüp çoğalan sevdaları anlatıyorum; deftere değil, aklıma. Kurşun kalemle yazılmış gibi silik ama iz bırakan. Sevmene hep biraz fukaralığım var, kabul. Ama çok sevmeye gelince, orada hâlâ zenginim.

Gecenin ikisi. Duvar saatinin tik takları çoğalmış gibi geliyor insana bu saatlerde. Sen şimdi soğuk yatağın kenarında duran bir biblo gibisin; var ama dokunulmaz. Toz alsam da yerinden oynamayacak. Farkında olmadan, ellerle birleşip bana paramparça bir hezimet olmuşsun. Camlar buğulu, nefes alıp yarınlara bakmaya çalışıyorum. Hayallerin üzerine beton dökmüşler, hâlâ ıslak.

Aşk, ikimizi birleştirmeyecek bir rüya belki de. Ben her defasında aynı yastığa, aynı boşluğa uyuyorum. Bize.

Uyandırma.

Dilara AKSOY